

UNIVERSITY OF CAMBRIDGE INTERNATIONAL EXAMINATIONS
International General Certificate of Education Secondary Education

FIRST LANGUAGE THAI

0518/02

Paper 2 Reading and Directed Writing

May/June 2010

2 hours 15 minutes

Additional Materials: Answer Booklet/Paper

READ THESE INSTRUCTIONS FIRST

If you have been given an Answer Booklet, follow the instructions on the front cover of the Booklet.

Write your Centre number, candidate number and name on all the work you hand in.

Write in dark blue or black pen.

Do not use staples, paper clips, highlighters, glue or correction fluid.

Answer **all** questions.

Dictionaries are **not** permitted.

At the end of the examination, fasten all your work securely together.

The number of marks is given in brackets [ ] at the end of each question or part question.

คำสั่ง สำหรับผู้เข้าสอบ

เขียนชื่อและเลขประจำตัวสำหรับผู้เข้าสอบ พร้อมทั้งหมายเลขประจำหน่วยสอบ

ลงในช่องว่างที่ให้ไว้ในสมุดเขียนคำตอบหรือกระดาษคำตอบทุกแผ่น

ต้องใช้กระดาษที่แจกเท่านั้นสำหรับตอบข้อสอบ

เขียนคำตอบทั้งสองหน้าของกระดาษที่ใช้ทุกแผ่น เขียนด้วยหมึกสีน้ำเงิน หรือหมึกดำ

ควรใช้ดินสอเขียนร่างคำตอบ

ห้ามใช้กาว น้ำยาลบคำผิด ที่หนีบกระดาษ หรือที่เย็บกระดาษ

ห้ามใช้พจนานุกรม

ต้องทำทุกข้อ ไม่มีให้เลือก

คะแนนสำหรับข้อสอบแต่ละข้ออยู่ในวงเล็บท้ายข้อสอบนั้น ๆ

หากนักเรียนใช้กระดาษตอบมากกว่าหนึ่งแผ่น ต้องผูกกระดาษทุกแผ่นเข้าด้วยกัน

This document consists of **6** printed pages and **2** blank pages.

ข้อสอบตอนที่ 1

บทความที่ 1

ด็อกเตอร์ มช. เดินเท้ากว่าพันกิโล หาสำจรรรมแห่งชีวิต

<p>ด็อกเตอร์ จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ตัดสินใจลาออกจากราชการ เดินเท้ากว่าพันกิโลเมตรจากเชียงใหม่ ไปเกาะสมุยบ้านเกิดสำเร็จในระยะเวลา 66 วัน เพื่อแสวงหาสำจรรรมในชีวิต หวังให้หลุดพ้นจากความเสียดาย หวงแหน เกียรติยศและความกลัว เผยหน้าที่ชีวิตกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง และถูกชาวบ้านตราหน้าว่าเป็นคนบ้า ปล่อยหมากัด</p> <p>ผู้สื่อข่าวรายงานว่าในการบรรยายพิเศษที่มหาวิทยาลัยเที่ยงคืน ต.สุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ได้มีนักศึกษา นักวิชาการ และผู้สนใจกว่า 50 คน ร่วมรับฟังการบรรยายเล่าประสบการณ์การเดินทางด้วยเท้าของดร.ประมวล เพ็งจันทร์ อายุ 52 ปี อดีตอาจารย์ภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (มช.) จาก จ.เชียงใหม่ ไปยังเกาะสมุย จ.สุราษฎร์ธานีบ้านเกิด ในระยะทางกว่า 1,200 กิโลเมตร ได้สำเร็จ</p> <p>“การศึกษาชีวิตด้วยการเดินนี้ได้ตั้งใจไว้นานแล้ว โดยได้ตัดสินใจลาออกจากการเป็นข้าราชการอาจารย์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ วันที่ 23 ตุลาคม 2548 เพื่อออกค้นหาความจริงในชีวิต โดยได้รับอิทธิพลจากความเชื่อเมื่อครั้งที่ศึกษาทางด้านปรัชญา และศาสนาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีถึงเอก ที่ประเทศอินเดีย โดยได้บอกความตั้งใจกับ ผ.ศ.สมปอง เพ็งจันทร์ อาจารย์ประจำคณะวิจิตรศิลป์ มช. ภรรยา เอาไว้ล่วงหน้าไม่นานก่อนออกเดินทางจริง โดยตั้งจุดหมายไว้ที่ จ.สุราษฎร์ธานี บ้านเกิดตนเอง ซึ่งเป็นทางเลือกที่ทำให้เราสามารถอธิบายให้คนอื่นที่มาถามได้ และได้ฝึกเดินไกลมาแล้วเป็นเวลาเกือบ 1 เดือน”</p> <p>ดร.ประมวลได้เริ่มออกเดินทางด้วยเท้า โดยออกจากบ้านเลขที่ 385/68 ต.แม่เหียะ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ในวันที่ 16 พฤศจิกายน 2548 ซึ่งเป็นวันเกิด อาจารย์ได้ตั้งเงื่อนไขในการเดินทางว่าจะไม่ใช้เงินติดตัวเลยสักบาทเดียว และจะไม่เดินไปหาคนรู้จัก หรือขอความช่วยเหลือจากใคร</p> <p>หลังจากนั้น ดร.ประมวลได้เดินลัดเลาะตามทาง ขึ้นเขาลงห้วย เลาะรางรถไฟผ่านถนนไปยังเส้นทาง อ.สันป่าตอง อ.จอมทอง ขึ้นดอยอินทนนท์ อ้อมไปทาง อ.แม่แจ่ม เข้าสู่ อ.ดอยเต่า ข้ามจังหวัดต่อไปยัง อ.ลี้ จ.ลำพูน ไปถึง อ.แม่พริก จ.ลำปาง ผ่าน จ.ตาก เดินเลียบริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาไปยัง จ.กำแพงเพชร ถึง อ.สลกบาตร เดินต่อไปถึงจ.นครสวรรค์ ชัยนาท สุพรรณบุรี ราชบุรี เพชรบุรี จากนั้นเริ่มเดินเลาะริมทะเลไปจนถึง อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์ เลาะเดินตามรางรถไฟ</p>	<p>“ในการเดินทางแต่ละวันจะเดินประมาณ 30-40 กม. และรู้สึกเจ็บข้อเท้าเป็นอย่างมาก แต่ตนจะใช้วิธีอดทนและพยายามเดินให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยการเดินทางในช่วงท้ายๆ สามารถเดินได้สูงสุด 52 กม. และใช้เวลาทั้งสิ้น 66 วัน จนกระทั่งถึงที่หมายที่ อ.เกาะสมุย ในวันที่ 24 มกราคม 2549 การเดินทางจะเป็นลักษณะค้าโทษนอนนั่น โดยส่วนใหญ่อาศัยนอนในวัด 37 แห่ง นอกจากนี้ยังนอนกับขอตานข้างถนน คนเก็บเศษขยะ เมื่อไม่มีเงินติดตัว อาหารการกินก็แล้วแต่ว่าใครจะให้”</p> <p>ดร.ประมวล กล่าวว่าการเดินทางจะมีสมุดบันทึกพกติดตัวไว้เขียนอธิบายถึงสาเหตุ และจุดมุ่งหมายของการเดินทางไว้ เมื่อมีคนมาถามจะให้อ่าน บางคนก็เอาอาหารมาให้กิน แต่ตามที่ตั้งใจไว้แต่แรกคือ ต้องการจะสลัดทิ้งการพึ่งพิงสิ่งจำเป็นทางโลก และจะไม่มีการร้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น ระหว่างเดินทางไม่ค่อยได้อาบน้ำจนตัวเหม็นมาก ชาวบ้านที่พบเห็นส่วนใหญ่คิดว่าตนเป็นบ้า บางคนก็เรียกให้หมามาไล่กัดก็มี</p> <p>เหตุการณ์ที่เกือบเอาชีวิตไม่รอดคือ ที่จ.ราชบุรี เนื่องจากวันนั้นอดข้าวมาทั้งวัน ประกอบกับสุดดมคว้นพิษที่ออกมาจากรถจำนวนมาก และอากาศร้อนจัดมาก ทำให้รู้สึกวิงเวียน หูอื้อ ตาลาย ไม่สามารถทรงตัวได้ จนคิดว่าคงจะต้องตายที่นี่แล้ว จึงกำหนดจิตให้พร้อมรับกับความตายด้วยความเบิกบาน แต่แล้วก็มีคนมาพบและนำตัวขึ้นรถกระบะไป เมื่อได้สติจำได้ว่ามีลมพัดทำให้รู้สึกดีขึ้นและได้ขอให้รถกระบะจอดให้ลง เดินทางต่อไป</p> <p>ดร.ประมวลกล่าวว่าการเดินทางครั้งนี้ เป็นการศึกษาชีวิต ทำให้มองเห็นคุณค่าของชีวิต เช่น น้ำใจของคนขอทานริมถนนซึ่งแบ่งที่ให้นอน ความกลัวของพระที่มีต่อคนแปลกหน้า มโนธรรมของคนเก็บขยะแบ่งอาหารให้กิน และเหตุการณ์ประทับใจหลายอย่าง แต่ในแง่ของความรุนแรงกลับไม่พบ</p> <p>“การเดินทางที่ผ่านมาเปรียบเหมือนสมรภูมิชีวิตที่ต้องการเอาชนะร่างกาย และจิตใจตนเอง และได้พบว่า 66 วันที่ผ่านมาได้พบกับความหมายที่งดงามของการมีชีวิตอยู่ ซึ่งยิ่งใหญ่มาก ทั้งนี้มองว่าการเดินทางเช่นนี้ เหมือนการศึกษาพระพุทธศาสนาเชิงลึกในอีกมิติหนึ่ง”</p>
--	--

From www.komchadluek.net วันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ.2549

สองสามเดือนที่ผ่านมา มีข่าวฮือฮาพอสมควรเกี่ยวกับผู้ชายคนหนึ่งที่ได้เงินจากเชียงใหม่ไปเกาะสมุย ที่ว่าฮือฮา เพราะเขาเดินด้วยปณิธานว่า “จะไม่ใช้เงินและไม่ไปหาคนรู้จัก”

สิ่งที่น่าร่วมแสดงความยินดีคือเขาทำสำเร็จแล้ว

ประมวล เพ็งจันทร์ คือผู้ชายคนนั้น

เขาอาจจะค่อยๆ ถูกลืมนั่นไป ถ้าการกระทำดังกล่าวเป็นแค่ความสะใจ อยากเท่ อยากดัง หรือถ้าเพี้ยน ถ้าบ้า ป่านนี้คงมีคนหวังดีจับไปรักษาแล้ว

ประมวลยังมีชีวิตอยู่ดี

และยังอยู่ในใจผู้คนจำนวนมาก โดยเฉพาะคนที่ต้องการแสวงหาความหมายของชีวิต

ตามประวัติ ประมวล เพ็งจันทร์ เกิดที่เกาะสมุย จบ ป.4 แล้วออกมาเป็นคนงานกรีดยาง ทำงานและสามะเลเทมาตามประสาหนุ่มบ้านนอก ชีวิตเขาเปลี่ยนแปลงไปมาก เมื่อตัดสินใจบรรพชาเป็นสามเณรตอนอายุ 17 ปี เรียนบาลีสอบได้เปรียญ 5 ประโยค และต่อมาได้ไปเรียนต่อที่อินเดียจนจบปริญญาเอก ก่อนจะกลับมาเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาปรัชญาและศาสนาที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สอนอยู่เกือบสองทศวรรษและลาออกในปี 2548

เรื่องราวอันน่าอัศจรรย์ “66 วัน จากเชียงใหม่ไปเกาะสมุย” ได้รับการบันทึกไว้อย่างละเอียดแล้วในหนังสือ “เดินสู่อิสราภาพ” ประมวลไม่ได้หยุดแค่นั้น เขาปรารถนาเรียนรู้ลึกลงไปอีก เรียนรู้ด้วยการจาริกเหมือนเดิม แต่หนนี้ไปเดินที่อินเดีย แผ่นดินที่เขาอยากน้อมคารวะ และใช้เป็นสถานที่ศึกษาจิตใจตัวเองอย่างจริงจัง

16 เมษายนที่ผ่านมา เขาบินไปอินเดียโดยลำพัง และจะเริ่มเดินทางที่กันโตรี เมืองตีนเขาหิมาลัย เดินและพยายามไม่ใช้เงินเหมือนเดิม..เดินและหยุดบำเพ็ญเพียรภาวนาด้วยวิถีแห่งนักบวชเร่ร่อน เป้าหมายสูงสุดคือการละลายสลายตัวตาย เพื่อเป็นหนึ่งเดียวกับทุกสรรพสิ่ง เอื้อเพื่อ เมตตา ป่านนี้คงจะอยู่ที่ไหนสักแห่งริมลำน้ำคงคา นี่น่าจะเป็นบทสัมภาษณ์ท้ายๆ ก่อนที่เขาจะบินสู่อิสราภาพ

.....
อ่านหนังสือ “เดินสู่อิสราภาพ” ของคุณแล้ว รู้สึกว่าการเข้าถึงเรื่องยาก ๆ เรื่องลึกซึ้งระดับสูง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องตัวตน

อำนาจ มิตรภาพ ดูเหมือนทุกอย่างช่างง่ายดายเสียเหลือเกิน

- การเขียนหนังสือเล่มนี้ส่วนหนึ่งผมทำให้ง่าย ข้อเท็จจริงเป็นแบบนี้จริง เพื่อความเข้าใจ ที่สำคัญก็คือเป็นประสบการณ์และความรู้สึกเฉพาะ ผมสนใจปฏิบัติธรรม อ่านงานของท่านผู้รู้มามาก แต่ทำไมตอนเดินถึงเพ็งมาเกิดความเข้าใจ ผมเข้าใจว่ามีบางสิ่งบางอย่างอยู่ในกลไกเหล่านี้ และมีอยู่มากในเชิงศาสนา กลไกที่พอถึงจุดหนึ่งแล้ว เกิดอะไรขึ้นมา

โดยรวม ๆ แล้วเรื่องแย้มมีเยอะไหม

- เรื่องดีนี้มีมากกว่าครับ เรื่องไม่ดีตอนเริ่มต้นเดินทางมีเยอะประมาณครึ่งต่อครึ่ง แต่ในจำนวนนั้นเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ที่พอได้คุยแล้วเปลี่ยนความรู้สึก

คุณคิดว่าภาระจะค้นพบสิ่งยิ่งใหญ่หรือเรื่องสลักสำคัญได้ต้องผ่านกระบวนการเพียรพยายามอย่างหนักแน่นเท่านั้นไหม ไม่ใช้การนอนสบายอยู่ที่บ้านแล้วก็ค้นพบ

- ผมเชื่อว่าต้องลำบาก ผ่านความเพียรอย่างหนักเท่านั้น ผมมั่นใจว่า กว่าจะพระพุทธเจ้าจะตรัสรู้ได้ ต้องใช้ความเพียรพยายามเท่าไร พระองค์เคยตรัสว่าทุกครั้งที่มีความทุกข์ มีน้ำตาไหลออกมา ถ้าเอาน้ำตาแห่งความทุกข์มารวมกัน ปริมาณมากกว่าน้ำในมหาสมุทร แน่แน่นอนนี่คือคำอุปมาเชิงกวีโวหาร เพื่อบอกว่าการจะจิตแจ่มใส จิตนั้นต้องเสพเสวยอารมณ์ทุกข์มาอย่างมากมาย ไม่มีเลยที่คนเราจะพ้นทุกข์อย่างสบายๆ พ้นทุกข์ ความหมายของมันคือการรู้แจ้งในความทุกข์

เงินน่าจะเป็นประเด็นสำคัญมาก ๆ อีกเรื่องหนึ่ง ที่คุณเน้นย้ำอยู่เสมอในหนังสือพอจะสรุปให้ฟังได้ไหมว่าคิดอย่างไร

- เงินมันเป็นสัญลักษณ์เชิงอำนาจ แต่มีผลกระทบต่อความมั่นคง ความแน่นอนในการมีชีวิตอยู่ เพราะปัจจุบันเงินกลายเป็นรูปธรรมไปเสียแล้ว...ผมคิดว่าไม่มีเงิน คุณค่าของชีวิตก็ยังมีอยู่ เราอย่าเอาคุณค่าความหมายของชีวิตไปผูกติดไว้กับเงินทั้งหมด มีเงินไว้หล่อเลี้ยง ประดับประดาชีวิตไว้ก็พอ

อะไรคือเป้าหมายในการเดินทางไปอินเดียของคุณ

- ตอนผมเดินทางในเมืองไทย ผมมีเป้าหมายแบบคนพุทธ ถ้าใช้ศัพท์ศาสนาคือทำพระนิพพานให้แจ้ง แต่ผมไม่กล้าพูดคำนี้ มันอหังการและศักดิ์สิทธิ์เกินไปในสังคมไทย แต่ไปอินเดีย ผมอยากใช้คำแบบอินเดีย อยากเข้าถึงโมกษะ คือสภาวะที่เราสำนึกขึ้นในจิตใจของเราเองว่าเราเป็นหนึ่งเดียวกับสรรพสิ่ง ในคัมภีร์พระเวท เมื่อเรบรรลุมอกษะแล้ว ภาษาสันสกฤตเรียกว่า ฉันคือพรหม พรหมคือสรรพสิ่ง ไม่มีอะไรที่อยู่นอกเหนือ ผมอยากละลายสลายตัวเองจนเป็นสรรพสิ่งให้ได้ ถ้าอยู่ในแม่น้ำก็เป็นส่วนหนึ่งของแม่น้ำ...ถ้าอยู่กับเพื่อนมนุษย์ ก็เป็นส่วนหนึ่งของเพื่อนมนุษย์

จาก หนังสือ เสียงแห่งทศวรรษ โดย วรพจน์ พันธุ์พงศ์

ตอบคำถามเป็นภาษาไทย

ข้อสอบตอนที่ 1

ข้อ 1

ให้นักเรียนสรุปใจความจากบทความที่ 1 และบทความที่ 2 โดยมีเนื้อหาครอบคลุมใน 4 ประเด็นคือ

- ประวัติของดร. ประมวล เพ็งจันทร์
- ความตั้งใจในการเดินทางในประเทศไทย
- การเรียนรู้จากการเดินทางในประเทศไทย
- เป้าหมายในการเดินทางไปอินเดีย

หมายเหตุ

- ใช้ข้อมูลจากบทความทั้งสองบท
- ห้ามเขียนเรียงความ
- ห้ามสอดแทรกความคิดเห็นของนักเรียนลงไปในงานนี้
- ใช้ถ้อยคำหรือสำนวนตัวเองให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เนื้อหาที่ยกมาจากบทความต้องนำมาเรียบเรียงเป็นคำพูดของนักเรียนเอง
- เรียงลำดับประเด็นตามที่เหมาะสม
- สรุปประมาณ ครึ่งหน้า ถึง หนึ่งหน้าโดยไม่เว้นบรรทัด ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ

[20]

ข้อ 2

สมมติว่านักเรียนได้มีโอกาสแนะนำหนังสือ “เดินสู่อิสราภาพ” ของดร.ประมวล เพ็งจันทร์ เขียนลงในนิตยสารของนักเรียนให้เพื่อนทราบ

- ◆ ใช้ข้อมูลจากบทความทั้งสองบท
- ◆ เรียบเรียงด้วยภาษาของตัวเอง
- ◆ เขียนให้น่าสนใจ ชัดเจน ชวนติดตาม
- ◆ เขียนให้ได้ความยาวโดยไม่เว้นบรรทัด ประมาณหนึ่งหน้า ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ

[20]

รักล่องลอยอยู่ในอากาศตามสำนวน ' Love in the air ' จึงสัมผัสได้ แม้ไม่ใช่สายตา ไม่ได้พูดคุยๆ เรามีพยาน(รัก)บุคคลมาชี้แจงกันชัดเจน ขอเบิกตัว กฤษ-กฤษฎา รักเมือง และจิว-จาวรณ ทศประเสริฐ คู่รักที่ไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อนตั้งแต่รักกันมา

ประทับใจอะไรในกันและกัน

จิว: เขาเป็นคนดี คอยช่วยเหลือเราในทุกด้าน เป็นที่พึ่งพาของเรา
 กฤษ: ประทับใจตรงที่เขารู้จักปรับอารมณ์ของแต่ละช่วงของเรา บางทีอารมณ์ผมร้อน เขาก็จะเงียบ ส่วนตัวผมเองเมื่อรู้ว่าเริ่มไม่ไหวก็จะหยุดพักให้อารมณ์เย็นลง

ความพิการทางสายตามีอุปสรรคต่อความรักไหม

กฤษ: ไม่หรอก ผมคิดว่าผมอยู่ตัวคนเดียว ผมก็สามารถทำอะไรต่างๆ เองได้ 99 % ของคนปกติ ส่วนอีก 1% คือ เราไม่มีตา นอกนั้นเรามีทุกอย่าง ไม่ว่าเราจะพิการด้านไหนก็ตาม ทุกคนสามารถมีความรักได้

จิว: คิดว่าไม่เลย การที่คนตาบอดจะมีความรักไม่ใช่เรื่องแปลก ในชีวิตประจำวันเราก็สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ รักมันไม่ต้องใช้ตามองหรอก ใช้จิตใจรู้สึก

การที่เรามองไม่เห็นมีข้อได้เปรียบจากคนสายตาปกติอะไรบ้าง

กฤษ: เราไม่มีกิเลสที่จะไปมองคนอื่น ไม่เหมือนคนปกติธรรมดา ต่อให้รักแฟนแค่ไหนก็ตาม ถ้าได้ผู้หญิงสวยๆ เดินผ่านก็ต้องมอง แม้จะไม่ได้คิดอะไรเลย แต่การมองอาจจะเป็นต้นเหตุของการทะเลาะกันได้ ต่างจากเรา ที่ถึงแม้มองไม่เห็นกัน แต่ก็ใช้ปากในการสื่อสาร ในการพูดคุย บอกรัก อธิบาย ซึ่งผมคิดว่าเป็นสิ่งดีกว่าการใช้ตา

จิว: การที่เรามองไม่เห็นกัน แน่แน่นอนว่าเราไม่ต้องไปมองใคร ซึ่งมันก็ต่ออย่างพี่กฤษว่า แต่เพิ่มเรื่องแสง สี เสียง ที่ถ้าได้เห็นมันอาจทำให้เราเคลิบเคลิ้มไปไหนต่อไหน อยู่ในโลกมืดแบบนี้ก็มีความสุขอย่างหนึ่ง

ถ้าเปลี่ยนให้สามารถมองเห็นได้จะเอาไหม

จิว: ถ้าเป็นแบบเลือกรางก็เอา ถ้ามองให้ชัดเหมือนคนปกติเลยคงไม่เอา เราแค่อยากมองเห็นสายรถเมล์ ขอแค่พอที่จะสามารถทำประโยชน์และอำนวยความสะดวกก็พอ อีกอย่างคือเราอยากมองเห็นพอที่จะดูแลพี่กฤษได้

กฤษ: ใครๆ ก็อยากมองเห็น แต่ผมกลับไม่อยากจะ ผมคิดว่าผมใช้ชีวิตมา 20 กว่าปี ถ้าผมมองเห็นได้ก็ต้องไปเรียนรู้อะไรใหม่กับการใช้ชีวิต ต้องเปลี่ยนวิธีการดำเนินชีวิตแบบใหม่ มันยาก เป็นเหมือนเดิมดีกว่า

จาก นิตยสาร A Day

ในห้องพักขานเมืองกรุง ครอบครัวหนึ่งอยู่ด้วยกัน 3 คน พ่อแม่ลูก พร้อมหน้าพร้อมตา แต่ไม่สมบูรณ์ทางสายตา ผู้เป็นแม่ นก - อนัญญา แม้นชล มีดวงตาบอดสนิท ส่วนพ่อ เอ - สมศักดิ์ แม้นชล มองเห็นเสือนางเพียงด้านขวา ทั้งคู่อยู่กับ สุกชญา แม้นชล ลูกสาวอายุ 2 ขวบ

อะไรทำให้มั่นใจได้ว่าคนตาบอดสองคนสามารถใช้ชีวิตคู่กันได้

นก: ความเข้าใจ...เราเข้าใจกัน เห็นอกเห็นใจกันมากกว่าคนตาดี บอกตามตรงว่าถึงคนปกติมารัก หรือต้องการใช้ชีวิตร่วมกันเราก็ไม่เอา เพราะเราไม่รู้ได้เลยว่าเขาจริงใจแค่ไหน จะหลอกกันรีเปล่า ขนาดคนตาดีด้วยกันเองยังทิ้งกันเลย นับประสาอะไรกับคนตาบอดอย่างเรา

เอ: ซึ่งตรงนี้คนตาบอดด้วยกันจะเข้าใจด้วยกันอย่างมาก เรียกง่ายๆ ว่าหัวอกเดียวกัน เมื่อไหร่ที่ทะเลาะกัน สุดท้ายก็กลับมาคุยกันด้วยเหตุผล คือถ้าเราไม่เข้าใจกัน จะให้ใครที่ไหนเข้าใจอีก

ปัญหาที่พบมากที่สุดในการใช้ชีวิตคู่

นก: เป็นเรื่องทั่วไปคะ เรื่องส่วนตัวระหว่างเรา มากสุดถึงจนกัน

เอ: สำหรับเรื่องการใช้ชีวิตปกติก็ไม่มีปัญหา เครื่องใช้ไฟฟ้าทุกอย่างสามารถใช้ได้หมด ไม่ว่าจะเป็นเตารีด เครื่องซักผ้า หม้อหุงข้าว กระติกน้ำร้อน เหมือนคนปกติ

ตอนที่รู้ว่าจะมีลูก กลัวเขาเกิดมาตาบอดไหม

เอ: พูดตรงๆ ว่ากลัว แต่พอได้เห็นเด็กในโรงเรียนสอนคนตาบอดวิ่งเล่นกันอย่างสนุก ทำให้เราสบายใจได้ว่า อย่างน้อยลูกเราก็จะมีเพื่อน

นก: แต่เราไม่กลัว เพราะตัวเองเพิ่งตาบอดตอน 4 ขวบ ด้วยโรคซาง แต่พี่เอเป็นตั้งแต่กำเนิด ซึ่งอาจทำให้กังวลอยู่บ้าง เท่าที่ดูจนถึงวันนี้ลูกก็ยังไม่เป็นอะไร แต่ถึงเป็นก็ไม่กลัว เพราะมีโรงเรียนรับรอง หรือถ้าหมดหนทางเราก็สอนเองก็ได้ เพราะเรียนจบครูด้านเด็กพิเศษโดยตรง แล้วก็คิดว่าเราก็อยู่กับแบบนี้แหละ ทำใจไว้หมดแล้ว ไม่ว่าจะลูกจะออกมาเป็นแบบไหนก็รับได้ ไม่มีทางทิ้งเขาเด็ดขาด

การดูแลช่วงแรกเกิดยากลำบากแค่ไหน

เอ: ช่วงเดือนแรกไปอยู่บ้านหน้าสะไกร

นก: เราต้องให้เขาช่วยเรื่องการอาบน้ำ เพราะเราทำเองไม่ได้ แต่หลังจากเดือนแรกก็กลับมาอยู่บ้าน จัดการทุกอย่างเองหมด อาบน้ำ แปรงฟัน ป้อนนม เปลี่ยนผ้าอ้อม

อยากมองเห็นไหม

นก: ไม่อยาก เราคิดว่าชีวิตบนโลกของตัวเองเป็นสิ่งที่ได้อยู่แล้ว แค่อยากเห็นรอยยิ้มของลูกเท่านั้น

หากวันหนึ่งลูกเกิดมีปัญหาตาบอดขึ้นมาจะบอกเขาว่าอะไร

นก: ไม่เป็นไรลูก เราไม่มีตา ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ใช้คน

จาก นิตยสาร A Day

ข้อสอบตอนที่ 2

ข้อ 3. เนื่องในวันแห่งความรักที่จะมาถึงนี้ นักเรียนอยากให้คุณแม่ได้รู้จักความรักและการใช้ชีวิตคู่ของคนตาบอดทั้งสี่ท่านจากบทสัมภาษณ์ทั้งสองบทนี้ เขียนจดหมายถึงท่านเล่าเรื่องการใช้ชีวิตของทั้งสี่ท่านนี้ พร้อมทั้งพูดถึงความประทับใจที่ได้รับให้คุณแม่ทราบ

- ใช้ข้อมูลจากบทสัมภาษณ์ทั้งสองบทนี้
- เขียนจดหมาย
- เรียบเรียงด้วยภาษาของตัวเอง เขียนด้วยความเหมาะสม
- เขียนให้น่าสนใจ ชวนติดตาม และให้น่าประทับใจให้คุณแม่รู้สึกได้
- เขียนให้ได้ความยาวโดยไม่เกินบรรทัดประมาณ หนึ่งหน้า ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ

[20]

Copyright Acknowledgements:

Question 1 Text 1 © www.komchadluek.net.
Question 1 Text 2 © www.onopenbooks.com.
Question 2 Part 1 © <http://www.facebook.com/adaymagazine>.

Permission to reproduce items where third-party owned material protected by copyright is included has been sought and cleared where possible. Every reasonable effort has been made by the publisher (UCLES) to trace copyright holders, but if any items requiring clearance have unwittingly been included, the publisher will be pleased to make amends at the earliest possible opportunity.

University of Cambridge International Examinations is part of the Cambridge Assessment Group. Cambridge Assessment is the brand name of University of Cambridge Local Examinations Syndicate (UCLES), which is itself a department of the University of Cambridge.